

Dana nevű, 8 éves vizslalánykám történetét írom most le Nektek.

Egész kicsi korom óta a család részeként mellettünk élt egy kutya, Lotti, egy jámbor, németjuhász jellegű szuka. Ő szigorúan kinti, kerti kutya volt, ezért nem kerülhetett olyan közel hozzánk, mint egy lakásban tartott kutya. Bár nem is gondoltuk, hogy ennyire ragaszkodhat egy eb a gazdáihoz.

17 éves koromra saját kutyát akartam. Lottival is ugyanúgy foglalkoztunk, játszottunk, de ekkorra ő már öreg lett, kevésbé éreztem magaménak, azért is, mert Apu volt a „falkavezér”. Több kutya közt vacilláltam, legyen Labrador vagy Goldi? Esetleg Boxer? Nem, egyik sem az igazi, nekem VIZSLA KELL!

Vizsla kell... de honnan? És mi lesz a neve? Az egyértelmű volt, hogy szuka lesz, de sok-sok kérdés felmerült még az új kutyával kapcsolatban. Kint fogjuk tartani a kertben? Mi lesz vele télen a rövid szőrével? El fogom tudni vinni magammal lovagolni?

A kérdések zömére természetesen csak az együttélés során kaptunk válaszokat, nevet viszont választanom kellett mihamarabb. Rengeteg nevet átnyalaztam, kutyanév listákat, keresztnévek könyvét, még lóneveket is számba vettem, mire nagy nehezen, de annál határozottabban a Dana név mellett döntöttünk. Bár magyar kutyának magyar név kell, mégis volt, aki később megkérdezte, honnan jött a Dana név? Hát honnan? „Dana-dana-dom” szól a dalban is.

Az Internet világában hamar találtam több tenyésztőt is, ahol születtek kis vizslák, de választani nagyon nehéz volt közülük. Az egyik családnál alig két hetesek voltak a kölykök, meglátogattuk őket és kiválasztottuk a miénket. A sok barna, egyformán kövérke kölyök jóformán ilyenkor még csak szopik és alszik, tehát sokat nem láthattunk belőlük. Nekem mégis egy kellett. Mégpedig az, amelyik a testvérei hátára felkommandózva a legjobb pozíciót foglalta el.

A kiválasztás után a kicsi fülébe napi rendszerességgel írták a „D” betűt, nehogy elkeveredjen a kis jószág. A Dana név tetszett a családnak is, mivel az anyakutya a Dáma névre hallgatott.

Mikor elérte a két hónapos kort, nagy boldogsággal hoztuk haza a kis drágát. Lottival hamar összebarátkoztak, és a fiatal kis kópé jó hatást gyakorolt rá, fiatalosabb, mozgékonyabb lett. Szentül hiszem, hogy az élete végét szebbé tette, sőt még meg is nyújtotta, hogy úgymond feladatot kapott tőlünk a kisvizsla betanításával.

A kalandok itt kezdődtek csak el igazán: mivel Lotti kinti kutya volt, így úgy terveztük, hogy Dana is az lesz. Napközben sokat foglalkoztunk vele, de estére kennelbe zártuk őket, míg Dana is megszokja az új helyet. Úgy gondoltuk – naivan – hogy majd a vizslának jó lesz, hogy Lotti ott van, összebújhatnak, vagy egyáltalán „társaság”. De nem! A kis vakarék egész éjjel vonyított, ugatott, vakkantgatott, hátha kiszabadítjuk a magány fogságából. Ezt teljesen természetesnek vettük, hiszen kiragadtuk az alomból, el a testvéreitől, anyjától, az ismerős szagoktól. Ilyenkor semmit sem ér, hogy hasonló feltételeket igyekszünk teremteni, vagy, hogy elhozunk az alomból egy rongyot, aminek „anya-szaga” van. Ő akkor is kitartóan vonyított, míg reggel nem lett és érte nem mentünk. Mint egy rossz óvodás...

Dana folyamatosan izgett-mozgott, fel akarta fedezni a világot, de mivel én iskolába jártam, szüleim pedig dolgoztak, nem tudunk a nap 24 órájában felügyeletet vállalni fölötte. Egyik reggel, mikor a kennelhez mentem, láttam, hogy a kis barna – aki egyébként alig érte fel a kutyaház tetejét – valahogy feltornázta rá magát, amiről pedig a pincejárónk tetejére tudott átmászni. Igen ám, de a pincetető már több mint 2 méteres magasságban van. Lefehéredtem és a víz levert, mikor megláttam azt a kis törékeny babát olyan magasan. Gyorsan leszedtem onnan, de hát úgy örült nekem, hogy hamar elszállt az ijedtségem.

A pincetető meghódítása egyre gyakrabban előfordult, mígnem Dana egyik alkalommal le is ugrott onnan. Szerencsére nem a csupasz földre huppant, hanem egy másik szabadulási utat talált magának, egy sokkal kellemesebbet. A tetőre nyílik ugyanis Nagymamánk hálósobájának ablaka, és az a jó idő miatt éjszaka is nyitva volt. Hajnalban már annyira nem bírta magával a kis izgő-mozgó, a nyüsszögésre meg senki sem ébredt fel és sietett segítségére, hogy neki kellett megoldania a problémát. Szépen benézett az ablakon, kilépkedett az ablakpárkány szélére és

onnan szölongatta Nagyt. Ő viszont csak lassacskán kezdett a magas vinnyogó hangra ébredezni, amit az én Pöttöm Pannám nem bírt kívárni, ezért egy merész lépésre szánta el magát. Hatalmas tigrisugrással bevetődött az ablakon, pont az ágy közepébe, de a félálomban forgolódo Nagymamit úgy megijesztette, hogy majdnem visítva ugrott fel fekvő helyzetéből. Mire Mamám magához tért ijedtségéből, a kis Barna gombóccá tekeredve elfoglalta helyét a puha ágyban a párnák között.

Természetesen ezek után a kennel tetejét is befedtük, nehogy újra előfordulhasson ilyen vagy hasonló kalamajka. Ezen felbuzdulva azonban a kis jószág egyre vadabbul reklamált, mikor minden este kint hagytuk összezárva Lottival. Egy hét után nem volt hangja, az állatorvos pedig azt mondta, hogy a megerőltetéstől hangszálgulladászt kapott. Na, drága kutyám, te sem énekelsz már az Operában!

Meg is elégettem, és bekönyörögtem a kutyát a lakásba, az előszobába. Egyelőre nem volt saját fekvőhelye, kosara, meg mivel csak átmeneti időszakról volt szó a szülők szigora miatt, ezért kartondobozostul költözött be. Egy darabig tűrt-tűrt az előszobai „bedobozolt” éjszakai életet, de így is nagyon egyedül érezte magát. Én meg a jó lelkenek köszönhetően, becsempészttem a kartondobozt az ágyam mellé, hogy mellettem legyen a kutya. Még ez sem volt elég... fene a fajtáját! Belógattam a karom a dobozba, ami elegendő megnyugvást szolgáltatott a részére. Igen ám, de nekem meg ugye felborult a véráramlásom és teljesen lezsibbadt a karom. Így sem jó, sehogy sem jó... na gyere kutya az ágyba!

És itt vesztünk el.

Ettől a naptól kezdve mellettem aludt minden éjjel a kutya, az én ágyamban, az én takaróm alatt. Óramű pontossággal minden este 10-kor odajött hozzám, megbökődött az orrával, finoman a szájába vette a kezemet és elvitt aludni. Befeküdtünk az ágyba és békességre lelt, aludt, mint a bunda.

A másik, életre szóló élmény, amivel gazdagodtam, és szeretném megosztani Veletek, a következő:

Tizenegy éves korom óta tanulom a lovaglás művészetét. 18 évesen, az érettségi előtt állva elég sokat lovagoltam egy lovat, Carment. Semmihez sem fogható dolog az, hogy egy 500 kilós állat hátán ülve, az 50 kilóddal befolyásolni tudod, és együtt szelitek a mezőket, barangoltok az erdőkben. Mi hiányozhat még a tökéletességhez? Természetesen a másik kedvenced, a Vizslád!

Carmen azonban nem az a típusú ló volt, amelyik szerette volna a kutyákat, de az embereket sem. Rúgott-harapott, még gyakran más lovakat sem viselt el maga körül. „Szép dologra vállalkoztál” – gondoltam magamban, de muszáj megvalósítanom, mert ez nekem KELL!

Apukámmal kimentünk a lovardába és hoztuk magunkkal Danát is; szépen összeismerkedtettük a két jószágot, megpróbáltam megmagyarázni nekik, hogy ők mindketten fontosak nekem és ne bántsák egymást. Furcsa, de úgy tűnik, megértették. Miközben Carment pucoltam, készítettem elő a nyergeléshez, Dana a ló hátsó lábai alatt, annak árnyékában hűsölt.

A nyergelés után nekiindultunk a vidéknek, én felültem a lóra, Apu vezette Danát mellettünk. Egy szakasz megtétele után elengedte a kutyát, és így sétáltunk tovább. Szépen lassan megértették, hogy oda kell figyelniük egymásra, legfőképpen Danának a tempóra. Pár ilyen alkalom után egyedül vittem ki őket. Rövid sétálás után felültem a lóra. Legalábbis megpróbáltam.

Dana veszettül le akart szedni Carmen hátáról, hogy én ne másszak oda fel, vele foglalkozzam inkább. Ez odáig vezetett, hogy körülbelül repülőrajtot kellett vegyek, fel a ló hátára és indulás ügetésbe – akkor lemarad a kutya, és a haladásra kell figyelnie, nem az ugrálásra. Ez a módszer bevált, pár méter után megnyugodott és szépen sétáltunk egymás mellett, illetve ő egy kicsit a ló előtt haladt mindig. Egyre többet és többet mentünk, nagyobb és nagyobb távokat megtéve. A nyár folyamán 4-5 órás terepeket mentünk, édes hármásban, sétálva, ügetve, vágta. A két állat rettenetesen élvezte a kirándulásokat, de én voltam a legjobban meghatódva. Soha senki nem veszi el tőlem ezeket a pillanatokat, de soha senki nem is mutathat hozzá foghatót!

Sajnos ez a boldogság nem tarthatott sokáig, mert én főiskolára kerültem, Carmen pedig hirtelen betegségben meghalt novemberben. Ketten maradtunk Danával, kirándultunk, sétáltunk mindenfelé a világban.

A mostanra 8 éves „öreglány” életem meghatározó alakja, együtt fekszünk, együtt kelünk, minden nap úgy örül nekem, mintha ezer éve nem látott volna, órákig tudjuk egymást szeretgetni, ölelgetni, dögönyözni. Gyönyörű és kiegyensúlyozott vizsla, aki mindig szomorú, ha elindulok reggel munkába, és mindig ő lesz a legboldogabb, ha hazaérkezem hozzá.

Imádja a gyümölcsöket, a süteményeket órákig képes őrizni, hátha lepottyan egy-egy falat. Kergeti az árnyékokat és a fényeket, megfogja a gyíkot, vigyázza a fiókákat a fészekben fent a fán. A legidiótább képeket lehet róla elkapni futás közben és a leghetlenebb pózokban tud aludni, majd kéjelegve nyújtózni. A leghatalmasabb pofa- és fülcsattogás közepette képes megrázni magát minden reggel, mikor kikel az ágyból, de úgy, hogy mindenki felébredjen rá a házban. A Pavlovi reflexe a kávéfőzőhöz kapcsolódik; ha az bűg, jön a száraz kenyér falatka. Ha be akar jönni az udvarról, nem nyúl az ajtóhoz, azonban olyan magas hangon nyüszít, hogy az az utca végén is hallatszik.

Szinte beszél, szinte érteni minden hangját, mozdulatát. Rendkívül kifejező és értelmes, sosem gondoltuk volna, hogy kutya ennyire közel kerülhet az emberhez. Ugyanúgy a család teljes jogú részét képezi, mint bármelyikünk. Rengeteg nevet adtunk neki: Barna, Barna Béla, Formakutya (mert akkora jófej), és nem utolsó sorban, Énkutyám, mert Ő AZ ÉN KUTYÁM! Egy pillanatig sem csinálnék semmit másképp, ha előlről kezdhetném... vagy talán mégis: egyből az ágyamban indítanánk. :)